

end i spørgsmål om aktindsigt i helt aktuelle sager efter offentlighedsloven.

Med henblik på at tilvejebringe en større åbenhed med hensyn til adgangen til benyttelse af arkivalier må det anses for ønskeligt, at den afleverende myndighed kan fastsætte fristen under hensyn til de særlige forhold, der konkret gør sig gældende, og det vil derfor næppe være hensigtsmæssigt at fastsætte en fælles, længere frist for disse tilfælde.

Gennemførelse af forslagens regler vil under denne forudsætning næppe medføre øget administration for arkiverne, ligesom det må afvises, at tilgængelighedsreglerne herved vil blive uigennemtsigtige. Tværtimod sigter forslaget på dette punkt til en større bevidsthed om tilgængelighedsspørgsmålet hos de afleverende myndigheder, der forudsættes at føre til, at forlængelse af den generelle frist kun sker i ganske særlige tilfælde.

Dette vil være en væsentlig forbedring i forhold til den nugældende praksis, hvor fortolkning af de gældende tilgængelighedsbestemmelser har kunnet give anledning til tvivl bl.a. med den virkning, at behandlingen af ansøgninger om dispensation fra tilgængelighedsfristerne ofte kræver høring af flere myndigheder og dermed kan forekomme langsommelig.

Reglen vil heller ikke kunne føre til, at der af sideordnede myndigheder fastsættes forskellige tilgængelighedsfrister for materiale af samme karakter, idet fastsættelse af frister dels vil ske i samråd med det modtagende arkiv, dels efter behov forudsættes koordineret af højere myndighed.

Til § 22

Til stk. 1

Bestemmelsen fastsætter en tilgængelighedsfrist på 80 år for arkivalier, der indeholder oplysninger om enkeltpersoners private og økonomiske forhold, herunder registre, der er omfattet af lov om offentlige myndigheders registre. Tilgængelighedsfristen svarer til den i øjeblikket gældende, idet det dog bemærkes, at en række arkivalier, der indeholder særligt følsomme oplysninger, efter de gældende regler først er tilgængelige efter 100 år. Der er således tale om en nedsættelse af den generelle tilgængelighedsfrist for en række sager.

Tilgængelighedsfristen på 80 år finder ligeledes anvendelse på sager inden for strafferetsplejen, på myndigheders brevveksling med sagkyndige til brug i retssager eller ved overvejelse af, om retssag bør føres, samt på materiale, der tilvejebringes af Danmarks Statistik med henblik på udarbejdelse af offentlig statistik. Bestemmelsen er i overensstemmelse

med den praksis, der følges under de nugældende regler.

I det udkast, der i efteråret 1990 blev udsendt til høring, var fristen for tilgængelighed med hensyn til personoplysninger m.v. foreslået fastsat til 90 år. Baggrunden for dette forslag var især nyere udenlandsk arkivlovgivning, hvor fristen for fri tilgængelighed på dette område er fastsat til 90 år under hensyn til den generelt højere levealder. Ligeledes var i det nævnte udkast samme frist anvendt på materiale, der vedrører møder mellem ministre.

Det blev i høringsrunden fremført, at en skærpelse af tilgængelighedsfristen fra 80 til 90 år på personbeskyttelsesområdet næppe kunne anses for tilstrækkeligt begrundet i en højere gennemsnitslevetid, samt at benyttelse af adskillige arkivalier, hvis frie tilgængelighed efter 80 år ikke har medført problemer, ved bestemmelsen ville blive gjort afhængig af dispensation. Særligt er det blevet påpeget, at en generel 90 års tilgængelighedsfrist for personoplysninger syntes at indebære en stramning med hensyn til tilgængeligheden af kirkebøger. Endelig er det påpeget, at en generel 90-års tilgængelighedsfrist med hensyn til materiale, der vedrører møder mellem ministre, ikke forekom begrundet.

Forslaget er i lyset heraf udformet således, at den gældende 80-års frist for arkivalier, der indeholder oplysninger om enkeltpersoners private forhold m.v., opretholdes.

Med hensyn til fristen for tilgængelighed til materiale, der vedrører møder mellem ministre, må det antages, at den almindelige 30 års frist i langt de fleste tilfælde vil yde tilstrækkelig beskyttelse, hvortil kommer, at den afleverende myndighed vil kunne forlænge 30 års fristen, jf. § 21, hvor ganske særlige hensyn gør sig gældende. Hvad særligt angår kirkebøger, skal bemærkes, at der ikke tilsigtes nogen ændring i den 50-års frist, som er fastsat ved Kulturministeriets cirkulære nr. 47 af 10. marts 1976. Fastsættelse af sådan særlig tilgængelighedsfrist er hjemlet i forslagens § 22, stk. 2.

Til stk. 2

Hvis der i særlige tilfælde måtte være anledning til at fastsætte en frist for tilgængelighed til det i stk. 1 nævnte materiale, der rækker ud over 80 år, kan en længere frist fastsættes af den afleverende myndighed efter samråd med det modtagende arkiv.

Det skal påpeges, at bestemmelsen tillige hjemler mulighed for, at den afleverende myndighed i samråd med det modtagende arkiv fastsætter en tilgængelighedsfrist, der er kortere end 80 år, hvis det findes, at beskyttelseshensynet må anses for at være bortfaldet før udløbet af den generelle frist.